

4. Udeladelse af dette kriterium indebærer dog ingen ændring af det samlede begrænsningsfelt, da udgifter i forbindelse med forholdsregler som nævnt i nr. 4, som sker i henhold til en aftale, ikke er undergivet begrænsning, jfr. udkastets § 236, nr. 1.

Nr. 5, som gengiver konventionens artikel 2, stk. 1 e, vedrører fjernelse, ødelæggelse eller uskadelliggørelse af et skibs ladning. Bestemmelsen fandtes ikke i 1957-konventionen; til forskel fra den i nr. 4 nævnte situation, der også kan indebære uskadelliggørelse m. v. af fartøjets ladning, er der i den i nr. 5 omhandlede situation ikke tale om, at det skib, der medfører ladningen, er sunket, strandet m. v.

På samme måde som nævnt ovenfor til nr. 4 kan rederen i den i nr. 5 omhandlede situation såvel være skadevolder som skadelidte, idet man nemlig dels kan tænke sig, at rederen i forbindelse med uskadelliggørelse af ladningen, påfører en trediemand skade, for hvilke han gøres ansvarlig, dels, at rederen over for ladningsejeren rejser krav om dækning af udgifter i forbindelse med uskadelliggørelse af ladningen. Bestemmelsen tager som det ses først og fremmest sigte på farligt gods.

Ligesom den i nr. 4 omhandlede situation vedrører nr. 5 ikke krav, der er baseret på vederlag i henhold til en aftale med den, mod hvem kravet rejses, jfr. udkastets § 236, nr. 1. Har rederen f. eks. på eget initiativ truffet aftale med trediemand om uskadelliggørelse af ladningen, og er der tale om, at den ansvarlige for den farlige situations opståen er ladningsejeren, vil aftalen mellem rederen og trediemand derfor ikke bevirke, at befragteren mister begrænsningsretten for udgifterne ved ladningens uskadelliggørelse, medmindre rederen betragtes som befragterens fuldmægtig i denne situation.

Nr. 6, der gengiver konventionens artikel 2, stk. 1 (f), er ny i forhold til 1957-konventionen og gældende § 234. Bestemmelsen vedrører dels udgifter til forholdsregler med henblik på at afværge eller begrænse tab, dels eventuelle skader som følge af disse forholdsregler. I modsætning til 1969-konventionen om ansvaret for skader ved olieforurening, der danner forbillede for nr. 6, indgår den ansvarliges egne udgifter til forebyggende eller afhjælpende forholdsregler ikke i begrænsningsfeltet. Den i indledningen til

bestemmelsen anvendte formulering »krav i anledning af« vedrører alene krav mod den ansvarlige, ikke krav, der tilkommer den ansvarlige. Af samme grund kan den ansvarlige ikke rejse krav om andel i begrænsningsbeløbet i anledning af skade på hans ejendom, der er forvoldt ved forebyggende forholdsregler. Såfremt en fordringshaver (»skadelidte«) har pådraget sig et ansvar over for rederen, kan der dog eventuelt blive tale om at anvende modregningsreglerne i udkastets § 235, stk. 2.

Det er ikke afgørende for anvendelsen af nr. 6, om de forholdsregler, der er taget med henblik på at afværge eller begrænse en skade, er lykkedes eller ej. Opmærksomheden skal dog i denne forbindelse henledes på, at 1976-konventionen ikke som i 1969-konventionen taler om »rimelige« forholdsregler, da der ikke i 1976-konventionen sker nogen regulering af ansvarsgrundlaget. Om der er basis for at rejse krav mod den ansvarlige i anledning af forebyggende foranstaltninger, må afgøres efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

Stk. 2 gengiver 1976-konventionens artikel 5, der nøje svarer til 1957-konventionens artikel 1, stk. 5, jfr. gældende § 234, stk. 4, der derfor med enkelte redaktionelle ændringer er gentaget i lovforslaget.

Til § 236

Denne bestemmelse følger ligesom § 235 så vidt muligt 1976-konventionens systematik. Bestemmelsen gengiver konventionens artikel 3. I forslagens nr. 1 er endvidere indarbejdet en del af stk. 2 i konventionens artikel 2. Forslagets nr. 6 er ikke konventionsbaseret.

I § 236 angives en række undtagelser fra det i § 235 angivne begrænsningsfelt, idet de i forslagens § 236, nr. 1-5, angivne krav er af en sådan art, at de ville være omfattet af kataloget i § 235, såfremt de ikke udtrykkeligt blev undtaget; dette gælder dog ikke ubetinget krav på bjærgeløn og groshaveribidrag.

Nr. 1 vedrører krav på bjærgeløn, groshaveribidrag samt udgifter til forholdsregler som nævnt i § 235, stk. 1, nr. 4-6, baseret på en aftale med den ansvarlige. Bestemmelsen gengiver konventionens artikel 3 a samt artikel 2, stk. 2, sidste sætning.